

বৈষ্ণব-ধর্ম

LIBRARY
DISTRICT LIBRARY
(HEM DARUA COLLECTION)

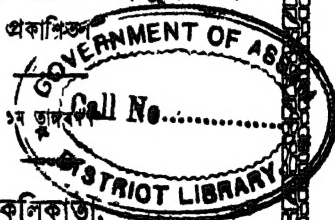
TEZPUR.
বঙ্গলী বামাখামনিবাসী

শ্রীপদ্মনাথ অধিকারী

কর্তা।

শ্রীবামেশ্বর দাস তালুকদার

প্রকাশিত

কলিকাতা,

উইলিয়মস্ সেন, ৪ নং ভবনস্থ

দাস যন্ত্রে

শ্রীঅমৃতলাল ঘোষ কর্তৃক মুদ্রিত।

বেচ।০ আনা।

ছাবলগীয়া বিষয় ।

শ্ৰী ৮শতাব্দীৰ দেৱ ও মহা পুৰুষ মাধৱদেৱ প্ৰভু ছয়োজনাৰ শ্ৰীচৰণাঙ্গীৰ্দ্দাদে, এই বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্ম নামক ধৰ্ম্ম শাস্ত্ৰ থানি আজি অনেক দিনৰ পৰা অনেক প্ৰবন্ধ কৰি অনেক শাস্ত্ৰৰ সাৰ কাটি আনি অসমীয়া পদ ভাষাত ৰচনা কৰিলে। পাঠক সকলে ইয়াৰ ভুল বিলাক দেখি নিন্দা নকৰি হৰি কথা বলি অতি আদৰে সৈতে যেন পাঠ কৰে ; এই মোৰ পৰম আশা। বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্মাবলম্বী মানুহ সকলৰ কিঞ্চিৎ উপকাৰ হলেও মোৰ পৰিশ্ৰম সফল হ'ব। আমাৰ ইয়াত অনেক মানুহে বিষ্ণুৰ ভকত বলি চিনাকী দিয়ে, কিন্তু তেওঁ বিলাকে নানা দেৱ দেৱীক পূজা কৰে আৰু হাঁহ, পাৰ, ছাগল এই সকলক কাটে, এই কথাটি দেখি আজি অনেক দিনৰ পৰা এই বিষয় ভাব টোৰে মনত ঠাই লৈছে। বিষ্ণুৰ ভকত (বৈষ্ণৱ) সকলৰ উপকাৰৰ অৰ্থে, মানুহৰ অনেক খট্টা বিদ্ৰূপ সহ্য কৰিও এই শাস্ত্ৰ হিথিবৰ লিমিত্তে আগ বাঢ়িলে। কিন্তু মোৰ নিচিনা বুদ্ধি হীন, জ্ঞান হীন, ও বলহীন মানুহৰ পক্ষে বহু পুৰুষ্কটন। তথাপি ভালে মন্তাই ২।৪ লাইম লেখিলো যদি দয়ময় জগদীশ্বৰে দয়া কৰে, আৰু পাঠক সকলে মোৰ প্ৰতি প্ৰসন্ন হৈ উৎসাহ দিয়ে, তেন্তে ২য় বাৰত আকৌ ২।৩ সাৰিমান লিখি বলে আগ বাঢ়িম। ইতি

বন্দন
শ্ৰীপদ্মনাথ অধিকাৰী
বামনাসত্ৰৱ ।

পাতনি ।

বৰ্ত্তমানতাই এই ধৰ্ম্ম শাস্ত্র খানি ছাপাবাৰ সুযোগ না
পাই, বাক্সত পেলাই থৈছিলে ; পিচত এদিন মইতেওঁৰ
ওচৰক যোৱাত এই পুথি খন টেবুলত দেখি পড়িলো ।
ভাল যেন পাই ছাপাবৰ নিমিত্তে তেওঁক উৎসাহ
দিলো, তেওঁৰ বাসস্থান বামা খাটাত আমাৰ বাসস্থান
দলে গাওঁত, এতেকে বড় বিভিন্ন নহয়, আৰু ইদিকে তেওঁ
মোৰ নিজগুৰু, তেওঁৰ কাৰ্য্যত আমি অবশ্যে সহায় কৰিব
লাগে । আৰু পাঠক সকলেক মই মুঠই প্ৰাৰ্থনা কৰিছো
যেন এই পুথি ২য় বাৰতও ছাপা বলৈ উৎসাহ দিয়ে :

সেবক

শ্ৰীৰামেশ্বৰ দাস তালুকদাৰ ।

দলেগাওঁ ।

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.

TEZPUR.
বৈষ্ণৱ-ধৰ্ম ।

শ্ৰীশ্ৰীকৃষ্ণায় নমঃ ।

অথও মণ্ডলাকাং ব্যাপ্ত যেন চৰাচৰ,

তদপদ দৰ্শিত যেন তস্মৈ শ্ৰীগুৰৱে নমঃ ।

জয় নমো নিত্য নিৰঞ্জন নিৰাকাৰ ।

যেহি দেৱে কৰি আছে সৃজন সংহাৰ ॥ ১ ॥

যাহাৰ মায়াত বন্ধি জয়া আছে নৰ ।

প্ৰণাম কৰহেঁ। তাক জুৰি হই কৰ ॥ ২ ॥

কাশী বৃন্দাবন আদি তীৰ্থ আছে যত ।
 তাহাক প্ৰণাম কৰোঁ জুৰি দুই হাত ॥ ৩ ॥
 পিতা মাতা আদি কৰি গুৰু আছে যত ।
 সবাকৈ প্ৰণাম কৰোঁ পৰি চৰণত ॥ ৪ ॥
 যাহাৰ কৃপাৰ হস্তে লভিলো জন্ম ।
 নমঃ সবস্বতী মাতা পশিলো শৰণ ॥ ৫ ॥
 তুমি অতি দয়াবতী সন্তানৰ প্ৰতি ।
 তোমাৰ চৰণে মাতা কৰিছোঁ মিনতি ॥ ৬ ॥
 মনবাঞ্চা সিদ্ধ কৰা অধম পুত্ৰৰ ।
 নাই বুদ্ধি নাই জ্ঞান বল শূন্য মোৰ ॥ ৭ ॥
 নাধুঁ মহন্তৰ পদে কৰিছোঁ মিনতি ।
 নকৰিবা নিন্দা পদ আমি অন্নমতি ॥ ৮ ॥
 পাখা অনুৰূপে পক্ষী যেনে উৰি ফুৰে ।
 আমিও কবিলোঁ কাৰ্য্য সেই অনুসাৰে ॥ ৯ ॥
 উপৰি বংশক মই কৰহোঁ প্ৰণাম ।
 ঠাকুৰ বাগচৰণা ছিল যাৰ নাম ॥ ১০ ॥
 তাহান বংশৰ মই অতি হীন জন ।
 তাহান ধৰ্ম্মেতে মোক বাথন্ত জীবন ॥ ১১ ॥
 এহি বলি পদ্মনাথ কৰন্ত কাতৰ ।
 লক্ষ কোটি সেৱা কৰোঁ জুৰি দুই কৰ ॥ ১২ ॥

যাহাৰ ময়াত, দশ অবতাব,
এই আছে ক্ৰমাগত ।

যাহাৰ ৰূপাত, সূৰ্য্য প্ৰকাশ
নৈলা এহি জগতত ॥ ১৩ ॥

যি গুৰু শঙ্কৰ, জানা সব নৰ
মনুষ্য জনম ধৰি ।

কায়স্থৰ কুলে, অতি কোতূহলে
প্ৰকাশ ভৈলন্ত হৰি ॥ ১৪ ॥

যেনে বিভাবৰী, সূৰ্য্যৰ কিৰণে
ভয়াতুৰ হৈ পলায় ।

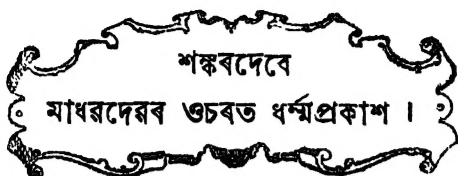
সেহি ৰূপ পাপ, কলিৰ যুগত
তাহান ৰূপাত যায় ॥ ১৫ ॥

শিশু অবস্থাত, তাহান মহত
মহিমাক প্ৰকাশিলা ।

অল্প বয়সতে, নানা শাস্ত্ৰ ৰচি
 জগতে কীৰ্ত্তি ৰাখিলা ॥ ১৬ ॥
 তাহান ৰূপৰ, আৰু সুগুনৰ
 কি ৰূপে বৰ্ণনা কৰেঁ।।
 মই অতি মুঢ়, কথা অতি গূঢ়
 মহন্তৰ পদে ধৰেঁ। ॥ ১৭ ॥
 শঙ্কৰ দেৱৰ, নেত্ৰ কমলৰ
 দেখিলে হৰয় প্ৰাণ।
 উদৰত তিনি, বেথো আছে তান
 শোভা কৰে বিতোপন ॥ ১৮ ॥
 আৰু হস্ত নখে, নথ চক্ৰ তাত
 টলবল কৰে সদা।
 শ্যাম বৰ্ণ তান, শৰীৰ সুঠান
 ৰঙাবৰ্ণ ছুই পদ ॥ ১৯ ॥
 এতেকেসে সাধু, নৰসৰ ধৰা
 শঙ্কৰ-গুৰু-চৰণে।
 কহয় কিস্কৰ, অন্যথা নকৰ
 মুঢ় পদ্যনাথে ভণে * ॥ ২০ ॥

* যেনে কুক, সেয়ে শঙ্কৰ। কলিৰ লোক সকলক নিস্তাৰ কৰিব
 নিমিত্তে, তেওঁ মহুয়া জন্ম ধৰি শঙ্কৰ নাম ধাৰণ কৰে।

ৰামদাস আৰু মহা পুৰুষ মাধৱ ।
 একজিহ্বিত ভৱা গৈলা শঙ্কৰৰ ঠাৱ ॥ ২১ ॥
 আগছালী খনে বসি আচন্ত শঙ্কৰ ।
 আদিতো ছয়ো জনে কবিলে নমস্কাৰ ॥ ২২ ॥
 এক পাস ভৱা ছয়ো জনে বসিলন্ত ।
 ৰামদাসে শঙ্কৰত কথা কহিলন্ত ॥ ২৩ ॥
 আপোনাৰ বাক্য মই নিকি নিলো পাৰ্শ্ব ।
 পথত ভৈলন্ত মোৰ মহা গুণা গৰ্ভা ॥ ২৪ ॥
 ঘৰ পালে যেতি ক্ষণে লাগিল কন্দল ।
 বাগদ্বিত ছই কৰে বস্তু টলবল ॥ ২৫ ॥
 আপোনাৰ বাক্য যত কহিলোহোঁ আত ।
 ইহাক শুনি নি কৈত বোলি নমানন্ত ॥ ২৬ ॥
 একজিহ্বিত ছয়ো আসিলে তযু ঠাই ।
 কৃপা কৰি কোৱা শুভ তাহাক বুজাই ॥ ২৭ ॥
 হেন শুনি তাত পাছে শঙ্কৰে হাসিলা ।
 কৈব এহে বুলি ৰামদাসত সুধিলা ॥ ২৮ ॥

দৌঘল পুৰিয়া গীৰি বোলয় যাহাক ।
 তাহান পুত্ৰ ইটো মাধৱ বোলে আক ॥ ২৯ ॥
 এহি কহি ৰামদান নমাতি থাকিলা ।
 জানিলো বুলিয়া পাছে শঙ্কবে মাতিলা ॥ ৩০ ॥
 ওচৰক গৈয়া দেৱে প্ৰণাম কৰিলা ।
 পাছো ছয়ো জনে কথা কহিবে লাগিলা ॥ ৩১ ॥
 উঠৈঃস্বৰে ছয়ো জনে বিবাদ কৰিলা ।
 নানা শ্লোকে নানা কথা শঙ্কৰে কহিলা ॥ ৩২ ॥
 ন কৰিবা তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ পূজা আছে যত ।
 অন্য দেৱ দেৱী তুমি নামানা মনত ॥ ৩৩ ॥
 হাই পাৰ ছাগ জানা এহি সে অসাক্ষি ।
 গুপ্ত ধৰ্ম্মক আনি কৰিলোঁ সমৃদ্ধি ॥ ৩৪ ॥
 লক্ষ্মীক পূজিলে জানা বহু ধন পায় ।
 গদ্যাক পূজিলে লোক স্বৰ্গবাসী হয় ॥ ৩৫ ॥
 দুৰ্গাক পূজিলে নৰ বাঢ়ে বহুতৰ ।
 কালীক পূজিলে ৰোগ নাশে সমূহৰ ॥ ৩৬ ॥

* পূৰ্বে মহাদেৱে আগম নামক এখানি শাস্ত্ৰ উলিয়াই নাম ধৰ্ম্ম লুপ্ত
 কৰি বৈকুণ্ঠত ৰাখিছিল । পিছে শ্ৰীকৃষ্ণে কলিৰ যুগত মনুষ্যৰূপে
 শঙ্কৰ নামে জন্ম ধৰি সেই লুপ্ত ধৰ্ম্ম প্ৰকাশ কৰিলে । এই কাৰণে
 শঙ্কৰ দেৱৰ এক নাম জগতগুৰু, আৰু তেতিয়াই আন দেৱ দেৱীক পূজা
 কৰিবলৈ বাধা কৰিছে । ও হাঁহ, পাৰ, ছাগ, এই সকল নিষিদ্ধ কৰি
 মাধৱ দেৱৰ ওচৰত ধৰ্ম্ম প্ৰকাশ কৰি কৈ বৈকুণ্ঠ প্ৰাপ্ত হৈছে ।

হৰক পূজিলে কৰে আপদ নিকাল ।
 কৃষ্ণক পূজিলে জানা পাবে সৰ্ব্বফল ॥ ৩৭ ॥
 বিভাবস্তু দম জানা কৃষ্ণৰ নামক ।
 এক এক নামে দহে পাপ সমূহক ॥ ৩৮ ॥
 এহি কথা শুনি দেৱ মাধৱে মনত ।
 বিশ্বাস কৰিয়া এড়িলন্ত পূজা যত ॥ ৩৯ ॥
 শঙ্কৰৰ পাৰে নমস্কাৰ কৰিলন্ত ।
 শিষ্যত্ব স্বীকাৰ পাছে মনে কৰিলন্ত ॥ ৪০ ॥
 এহি ৰূপে শ্ৰীশঙ্কৰে ধৰ্ম্ম প্ৰকাশিলা ।
 মাধৱ দেৱৰ মনে আনন্দ গিলিলা ॥ ৪১ ॥
 এতেকে সে নৰ সব সেৱা কৃষ্ণপদ ।
 মুচ্যগতি পদ্যনাথে ৰচে এহি পদ ॥ ৪২ ॥
 মই শিশু মতি ঈশ্বৰক কৰেঁ। সেৱ ।
 মোচন কৰক মোৰ পাপ কৃষ্ণদেৱ ॥ ৪৩ ॥ *

* ৰান ৰাম গুৰু, মাধৱ দেৱ, দামোদৰ দেৱ, হৰি দেৱ, আৰু গোপাল
 দেৱ আৰা সকল শঙ্কৰ দেৱ ধৰ্ম্মাবলম্বী । কিন্তু দামোদৰ দেৱে কোন
 কাৰনত বিবাদ লাগি বিভিন্ন হৈছে । ঈশ্বৰ মহন্ত কোনেও বুজিব
 নোৱাৰেঁ।। আন কি যোগী সকলেও বুবুজ্জ ছিল ।

বলিদান ।

কোন এক নরপতি দেবী পূজা করে।

বলিদানে সিটো রাজা শক্তি পূজা করে ॥ ৪৪ ॥

এহিকপে নরপতি শাক্ত ধর্ম ধরি।

আছয় দেবীক সদা স্তুতি নতি করি ॥ ৪৫ ॥

তাতে পাছে তান আয়ু ভৈলা সমাগত।

বিষ্ণু হুতে নিলে আহি ধরিয়া হাতত ॥ ৪৬ ॥

আসনে ভুলিয়া তাক নিলা বৈকুণ্ঠক।

প্রাণীগণে চাই আছে তাক কাটিবাক ॥ ৪৭ ॥

মহা তীক্ষ্ণ অস্ত্র লৈয়া আছে হাতে হাতে।

বলি দিয়া প্রাণী সব আছে বাটে বাটে ॥ ৪৮ ॥

হেন দেখি বিষ্ণু হুতে কহয় রাজ্যত।

এহি প্রাণী সব তুমি দিছিল বলিত ॥ ৪৯ ॥

নিশ্চয় ছেদিব আজি ভূপতি তোমাক।

ভয়াতুব-হৈয়া রাজা বোলে স্তুতিবাক ॥ ৫০ ॥

কৰয় দেবীক স্তুতি মহা শোক ভাৱে ।
 ওচৰ চাপিয়া প্ৰাণী কাটিবাক ছাৰে ॥ ৫১ ॥
 বহু স্তুতি শুনি দেবী দেখা দিলা তাক ।
 যি কাৰণে স্তুতি ৰাজ্য কৰিছা আমাক ॥ ৫২ ॥
 বিষ্ণুৰ ভকত হয় বধিনি প্ৰাণীক । *
 এবে কি উপায় কৰোঁ বলহ আমাক ॥ ৫৩ ॥
 কৃষ্ণকেসে কৰা স্তুতি তুমি এক চিত্তে ।
 যদি নাই তান কৃপা ৰহিবা তথাতে ॥ ৫৪ ॥
 কৃষ্ণক কৰিয়া স্তুতি বহু নম্ৰ ভাৱে ।
 ব্ৰহ্মা আসি উপস্থিত ভৈলা সেহি ঠাৱে ॥ ৫৫ ॥
 দিলন্ত উত্তৰ সিটো ছেদিবে ৰাছাক ।
 সকলোৱে ধৰি তাক মাৰা ঘাৱ এক ॥ ৫৬ ॥
 হেন শুনি প্ৰাণী সবে অস্ত্ৰ ধৰিলন্ত ।
 মুষ্টি টানী দিলা ঘাৱ পৰিলে চৰ্ম্মত ॥ ৫৭ ॥
 তথাপি নভৈলা তাৰ বৈকুণ্ঠ স্থান ।
 দেখা ইটো কেনে ধৰ্ম্ম শুনা সাধুগণ ॥ ৫৮ ॥
 কৃষ্ণৰ কিসৰে কহে শুনা লোক ছয় ।
 বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্মক সবে মানিবা প্ৰত্যয় ॥ ৫৯ ॥
 মুখে কোৱা কথা ইটো নহয় জানিবা ।
 শাস্ত্ৰ খুলি দেখি পাছে আমাক হুঁহিবা ॥ ৬০ ॥

* বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্ম সকলোত কৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাক পৰিত্যাগ কৰি অস্ত্ৰ ধৰ্ম্ম ধৰা
 গঢ়িত নহয় । কোনো প্ৰাণী অনাহকত হিংসা কৰা ভাল নহয় ।

আৰু এক কথা কহেঁ। মই মূঢ়গতি ।
 বিক্ষাৰিত কৰি কহে। জানিবা সম্প্ৰতি ॥ ৬১ ॥
 বলিদানে তুলা দানে নহয় ভকতি ।
 কৃষ্ণ নামে মাত্ৰ জানা পৰম মুকুতি ॥ ৬২ ॥
 অধমৰ পদ দেখি নকৰিবা গ্লানি ।
 শাস্ত্ৰৰ কথাক সবে ধৰা সত্য মানি ॥ ৬৩ ॥
 সাধু মহন্তৰ পদে কৰহেঁ। প্ৰণাম ।
 জগত পবিত্ৰকাৰী এক কৃষ্ণ নাম ॥ ৬৪ ॥
 নাহি পূজা নাহি মন্ত্ৰ নাহি কোনো কাগ ।
 মহা পাপী তৰি, যাই ললে কৃষ্ণনাম ॥ ৬৫ ॥ *
 ত্ৰৈতাযুগে বহুতাকৰ নামে এক পাপী ।
 তান কীৰ্ত্তি বহি আছে সংসাৰক ব্যাপী ॥ ৬৬ ॥
 মহা মহা পাপচয় আচৰণ কৰে ।
 গক তিব্বী মাৰে আৰু সুবৰ্ণক হৰে ॥ ৬৭ ॥

মহৎ লোক সকলক ঈশ্বৰৰ তুলা জ্ঞান কৰিব লাগে ।

* কলিৰ যুগত ঈশ্বৰৰ সংকীৰ্ত্তনৰ দ্বাৰা মুক্তি নাপালে আৰু অন্ত
উপায় নাই ।

ব্রহ্ম বধ সুৰাপান মহা পাপটয় ।
 ততোধিক পাপ সিটো কৰিয়া থাকয় ॥ ৬৮ ॥
 হৰিনামে সিটো পাপী পাইলা নিস্তাৰ ।
 বামাংগ বচোতা বান্ধীকি নাম যাব ॥ ৬৯ ॥
 হৃদয় যেনে পূৰ্ব দিকে হইয়া উদিত ।
 অন্ধকাৰ হৰি দীপ্তি কৰে উজ্জলিত ॥ ৭০ ॥
 আৰু এক কথা কহোঁ শুন সাধুগণ ।
 জগত পবিত্ৰকাৰী দেৱ নাৰায়ণ ॥ ৭১ ॥
 হৰিচন্দ্ৰ নামে আৰু এক নৰপতি ।
 শেষে তবিলন্ত ঈশ্বৰক কৰি স্তুতি ॥ ৭২ ॥
 নিজ স্থান তেজি সিটো অশ্ব স্থানে যাই ।
 পত্নী পুত্ৰ ধন দেহা বিকিয়া পেলায় ॥ ৭৩ ॥
 এক গোট পুত্ৰ তাণ মৰিয়া গৈলন্ত ।
 পাইলে উদ্ধাৰ পাচে পুত্ৰও জ্বলন্ত ॥ ৭৪ ॥
 হৰিনাম গুণ শুন পাঠক সম্ভ্ৰান্তি ।
 সৰ্গবাসী ভৈল হৰিচন্দ্ৰ নৰপতি ॥ ৭৫ ॥
 আৰু এক কথা শুন নিঃশব্দে থাকি ।
 অজামিল নামে এক আছিল পাতকী ॥ ৭৬ ॥
 গৰু ভিৰী মাৰে আৰু সুবৰ্ণক হৰে ।
 দিবানিশি সিটো পাপী বেজ্ঞাকও নেৰে ॥ ৭৭ ॥

আগে নানা তপ ব্ৰহ্ম কৰোঁতে এক ঋতু উই বাই পেলাই ছিল,
 তথাপি ঈশ্বৰ লাগ নেপাই ছিল । এতিয়া নামই আদি ।

সেহি মহাপাপী গৈয়া ঈশ্বৰৰ নামে ।
 সেহি মহাপাপী বৈলা গোলক ভূবনে ॥ ৭৮ ॥
 এতেকেসে নাহি পূজা নাহি তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ ।
 কলিৰ যুগত নাহি জানা অশ্রু যন্ত্ৰ ॥ ৭৯ ॥
 নিজ হস্তে কৰা কাম মুখে লোৱা নাম ।
 পাতক চাৰোক ডাকি বোলা ৰাম ৰাম ॥ ৮০ ॥

আৰু এক কথা কহোঁ শুনা সাধু নৰ ।
 প্ৰহ্লাদ নামেতে এক দৈত্যৰ কুমাৰ ॥ ৮১ ॥
 পৰম বৈষ্ণৱ তেওঁ জানা সভাসদ ।
 সবলোকে চিন্তা হৰ্ষে জ্ঞান ছই পদ ॥ ৮২ ॥
 দৈত্য কুলে জনমিয়া ভৈলন্ত বৈষ্ণৱ ।
 সিটো সহিলন্ত পিতৃ দত্ত ছুঃখ সব ॥ ৮৩ ॥
 নানা হৰ্গতিক ঠেলি তৰিলন্ত সুখে ।
 কদাচ নেৰন্ত ৰাম কৃষ্ণ নাম মুখে ॥ ৮৪ ॥
 হাবীলন্ত পৃথিবীৰ যত তাৰ চয় ।
 কৃষ্ণৰ পবিজ্ঞ নামে জানিণা নিশ্চয় ॥ ৮৫ ॥

বেশ্যাক নেৰে (বমন কৰে) ।

যাগ যোজ্ঞ পূজা সব নকৰে কদাচ ।
 নাহি মানে পূজাতাত নকৰে প্ৰবেশ ॥ ৮৬ ॥
 কৃষ্ণ নামে তৰিলন্ত দৈত্যৰ নন্দন ।
 বহ্নিতাপ ছুঃখ সব কৰিলে খণ্ডন ॥ ৮৭ ॥ *
 এহি সে ভক্তৰ চিন জানা নবচয় ।
 প্ৰকৃত বৈষ্ণৱ কৃষ্ণে কদাচ নেৰয় ॥ ৮৮ ॥
 এক সঙ্গ হোৱা যত নৰ নাৰী সব ।
 দৈববৰ নাম লৈয়া তাৰা নিজ জীৱ ॥ ৮৯ ॥
 সাধু পাসে শিকি লোৱা ধৰ্ম্ম নীতি সব
 এড়ি দিয়া যত আছে অসত স্বভাব ॥ ৯০ ॥
 নীতিত থাকিলে পাবা নাম ধৰ্ম্ম চয় ।
 কলি যুগে নাম ধৰ্ম্ম সহজতে পায় ॥ ৯১ ॥
 মুখজিলে কোন বস্তু নেদে কোন জনে
 হৰি নামে আদি বস্তু জীবনে মৰণে ॥ ৯২ ॥
 মূল্য লৈয়া যোৱানৰ গুৰুৰ পাশক ।
 উপযাছি নেদে বস্তু জানিবা সল্লোক ॥ ৯৩ ॥ †
 যদি লাগে ক্ষুধা পেটে খুজিবে আপনি ।
 যত খুজা তত দিব মনে হৰ্ষ মানি ॥ ৯৪ ॥

* যি ইশ্বৰ প্ৰকৃত ভক্ত, তেওঁ নানা কষ্ট পালে তথাপি ইশ্বৰৰ নাম
 খব পৰা মেবে। আন পৰম বৈষ্ণৱ বিলাকৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ
 মাহ, ইত্যাদি কিছু নাই।

কৃষ্ণৰ কিস্কৰে কহে এড়া আন কান ।

জগত পবিত্ৰ কাৰী লোৱা কৃষ্ণ নাম ॥ ৯৫ ॥

বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্মক ধৰা মনে শ্ৰীম মাণি

তেবে সে তৰিবা তুমি কৃষ্ণ নাম জানি ॥ ৯৬ ॥

গঙ্গাৰ তীৰত গৈয়া এজন ব্ৰাহ্মণে ।

চন্দ্ৰক পূজায় সিটো আনন্দিত মনে ॥ ৯৭ ॥

উপবাস ধোত বাস আৰু ধূপ দীপ ।

বকুল কেতকী আদি যত আছে পুষ্প ॥ ৯৮ ॥

দধি দুগ্ধ ঘৃত মধু নানা উপহাৰে ।

পূজয় ইন্দ্ৰক দ্বীজ আনন্দ অন্তৰে ॥ ৯৯ ॥

* ওকৰ আগক ৰাজাৰ আগক সূতা হাতে যাবনে পায় ষোলি কয় ।
আৰু গুৰু কিয়া মাননীয় মানুহত কোনো কথা সূধিব খুজিলে অতি নম্ৰ
ভাৱে সূধিব লাগে । কোন দোষ (ভুল) থাকিলে তাক উপলক্ষনা
কৰিব নেপায় ।

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

বৈষ্ণৱ-ধৰ্ম্ম ।

১৫

নানান কাকুতি কৰে পৰিয়া ভুতলে ।
তোমাত কৰিয়া দেৱ নাই কোনো স্থলে ॥ ১০০ ॥
সৰ্গ মৰ্ত্য পাতালক কৰিছা নিৰ্ম্মাণ ।
পশু পক্ষী আদি কৰি তোমাৰ সৃজন ॥ ১০১ ॥
হেন সময়ত ভক্তা চাণালী এজনী ।
দেখিয়া সুধিল পাছে আচৰিত জানি ॥ ১০২ ॥
কোঠেৰ ব্রাহ্মণ তুমি কাহাক পুজিছা ।
সত্য কথা কোৱা স্বীজ শুনিবাৰ ইচ্ছা ॥ ১০৩ ॥
গৰ্ব্ব অহঙ্কাৰে স্বীজ নমাতি আচস্ত ।
তাত পাছে চাণালী ছনাই পুচিলন্ত ॥ ১০৪ ॥
ঈশ্বৰৰ ভক্ত হয় নকহ আমাত ।
মহা অহঙ্কাৰ তোৰ মিলিলা মনত ॥ ১০৫ ॥
বামন বদনি শুনা ছখুণী চাণালী ।
কৰিছে ইন্দক স্তুতি কিনো বেয়া পালি ॥ ১০৬ ॥
ইন্দুত কৰিয়া বড় আছে কোন জন ।
ব্রাহ্মক নমানে যিটো নৰ অভাঞ্জন ॥ ১০৭ ॥
সুখ দুখ দাতা তেওঁ আক গতি মতি ।
তাহান চৰণে কৰোঁ সহস্ৰ প্ৰণতি ॥ ১০৮ ॥
হেন কথা শুনি পাছে ভক্তা চাণালীনী ।
বাম কৰ্ণে হাত দিয়া ভাবিলা আপনি ॥ ১০৯ ॥

* ঈশ্বৰ যি প্ৰকৃত বৈষ্ণৱ তেওঁ হীন জাতি-হলেও পবিত্ৰ ।

ইন্দ্ৰ আদি দেৱগণ যাঁহাৰ সৃজন ।
 ৰবি শশী সদা যাঁৰ আজ্ঞাৰ অধিন ॥ ১১০ ॥
 এহেন কৃষ্ণক দ্বীজে অবহেলা কৰে ।
 অন্য দেৱ পুজি দ্বীজ পাতকত পৰে ॥ ১১১ ॥
 বলীৰ ভয়তে ইন্দ্ৰ কম্পে থৰ থৰ ।
 কৃষ্ণৰ পাশক যাই কৰে কৰ যোৰ ॥ ১১২ ॥
 হেন দেৱ ইন্দ্ৰ শ্ৰেষ্ঠ ভৈলা কোনো মতে ।
 মোহেৰে উঠয় হাসি ইহাক শুনন্তে ॥ ১১৩ ॥
 কিনো দিন মণ্ডু আজি মিলিলা আমাৰ ।
 সাক্ষাতে দেখিলো মুখ হৰি বিমুখৰ ॥ ১১৪ ॥
 পৰম পাণীঠ দ্বীজ ইহাৰ আলাপে ।
 ভৈলোঁ অপবিত্ৰ মহি পৰশিলে পাপে ॥ ১১৫ ॥
 পাঠাইলেক আমাত পাপ অধোগামী ।
 এহি বুলি গজাত স্নানিলা জলে নামি ॥ ১১৬ ॥
 সবস্ত্ৰে কৰিয়া স্নান বোলে স্তুতি বাক ।
 কৃষ্ণ পাদেৰূপে কৰা পবিত্ৰ আমাক ॥ ১১৭ ॥
 এহি বুলি দিলে বুৰ এশ আঠবাৰ ।
 তীবত উঠিয়া পাপ গৈলা শৰীৰৰ ॥ ১১৮ ॥
 কৃষ্ণ নাম লৈয়া পাপ গুচাওঁ মনৰ ।
 কৃষ্ণ কৃষ্ণ মহা কৃষ্ণ অগত ঈশ্বৰ ॥ ১১৯ ॥
 মহা ভক্তি ভাবে অপি কৃষ্ণ গুণ নাম ।
 কৃষ্ণত অৰ্পিলা নিজ আত্মা মনস্কাম ॥ ১২০ ॥

হেন কালে নাৰদ ভৈলন্ত উপস্থিত ।
 কৃষ্ণ-নাম মধুস্বৰ তোলন্ত বীণাত ॥ ১২১ ॥
 চাণ্ডালীৰ দেখি পাছে ভাবনা কৃষ্ণত ।
 পৰম বিস্ময় ভৈলা মুনিৰ মনত ॥ ১২২ ॥
 বীণা হস্তে লৈয়া আছে কৃষ্ণ-ভক্তা ছানি ।
 সাদৰী পুচন্ত শুনা চাণ্ডালীৰ পত্নী ॥ ১২৩ ॥
 কিবা জপ কৰা মোত কহিও সত্বৰ ।
 শুনি চাণ্ডালীনি দিলা সাদৰে উত্তৰ ॥ ১২৪ ॥
 নাৰদ চৰণ চাই কৰিলা প্ৰণাম ।
 তোমাক দেখিয়া মন হৰ্ব ভৈলা মম ॥ ১২৫ ॥
 ভাগ্যে সে দেখিলোঁ আজি চৰণ তোমাৰ ।
 জনম সফল ভৈলা আজি সে আমাৰ ॥ ১২৬ ॥
 অগত পবিত্ৰকাৰী তুমি মহামুনি ।
 শুনিয়েক কহো যেবা পুচিলা আপোনী ॥ ১২৭ ॥
 আজি ভৈলা মম পাপ মণ্ডৰ আলাপে ।
 কৃষ্ণক এড়িয়া দ্বীজে অন্যক যে জপে ॥ ১২৮ ॥
 প্ৰথমে মজিলো মই বহুবী জলত ।
 দ্বীতিয়ে কৃষ্ণক মই চিন্তিহোঁ স্থলত ॥ ১২৯ ॥
 বাহিৰৰ পাপ মাত্ৰ গুচে গঙ্গা স্নানে ।
 এতেকে কৃষ্ণত মন দিয়া সাবধানে ॥ ১৩০ ॥

নমো ননো নাৰায়ণ আদি নিৰঞ্জন ।
 মনো পাপচয় মম হোক নিবাৰণ ॥ ১৩১ ॥
 হেন শুনি নাৰদৰ মনত অদ্ভুত ।
 পুনৰ সুধিলা মনে জানি আচৰিত ॥ ১৩২ ॥
 পৰম অশুদ্ধ তই চাণ্ডালীনি জাতি ।
 কৃষ্ণ নামে তোৰ দেখোঁ পৰম পীৰিতি ॥ ১৩৩ ॥
 মহা শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণেও নোহে তোৰ সম ।
 তোহোক চাণ্ডালী বোলে কোননো অধম ॥ ১৩৪ ॥
 তোহোক অশুদ্ধ কৰে কোননো পামৰ ।
 শুনিবাক ঈচ্ছা কৰোঁ কহিও সম্ভৱ ॥ ১৩৫ ॥
 ভূত ভবিষ্যত তুমি জানা মহামুণি ।
 এহি বুলি উত্তৰিলা ভক্তা চাণ্ডালীনি ॥ ১৩৬ ॥
 মম মুখে কৰা তুমি তথাপি বেকত ।
 নিঃশব্দে শুনা মুনি শাস্ত্ৰৰ সন্মত ॥ ১৩৭ ॥
 যিটো মহা মুৰ্খ হয় অন্য দেৱ, পুছে ।
 সিটো মহা পাপী গৈয়া নৰকত মছে ॥ ১৩৮ ॥
 কুকুটক খায় যিটো মহা শ্লেচ জাতি ।
 তাত কৰি জানা সিটো অপবিত্ৰ অতি ॥ ১৩৯ ॥
 কৃষ্ণক নভাছে যিটো অধম পামৰ ।
 আশ্ৰয়হাতি হয় যাই যমৰ নগৰ ॥ ১৪০ ॥
 মণ্ডমতি নৰে সৈতে কৰিলো আলাপ ।
 সিকাৰণে ভৈল আৰ্জি মম মহাপাপ ॥ ১৪১ ॥

হেন শুনি মহামুনি বুলিলা বচন ।

আমিও উদ্ধাৰ পালো তোমাৰ কাৰণ ॥ ১৪২ ॥

এহি বুলি মহামুনি জুৰি ছই হাত ।

প্ৰণাম কৰিয়া ঋষি লড়িয়া গৈলন্ত ॥ ১৪৩ ॥

কৃষ্ণৰ কিস্কৰে কহে এড়া আন কাম ।

নিবন্তৰ নৰে ডাকি বোলা বাম বাম ॥ ১৪৪ ॥

ঈশ্বৰে নিজে অৰ্জুনৰ আগত কৈছে যে, যি পাতকী ভেওঁৰ নামক
লা কৰিব। সি শেষে নৰকত মজিব।

কোন যু'গত কি ধৰ্ম্ম ।

সত্যযুগে ধ্যান, কৰিমা আছিল

সত্যৰ কালৰ নৰ ।

ঋপবত তপ, মনুষ্য সমাজে

কৰে জানা বহুতৰ ॥ ১৪৫ ॥

ত্রেতাযুগে যত, পূজা আছিলেক

কৰিলন্ত সমাপত ।

এহি কথা চোৱা, হেৰা নৰ সব

বিচাৰ কৰি শাস্তত ॥ ১৪৬ ॥

এহি সে কলিৰ, যুগ জানিবাহা

নাহি পূজা তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ ।

কেৱলে হৰিব, নাম লোৱা নৰ

এড়া যন্ত্ৰ আছে যত ॥ ১৪৭ ॥

নালাগে পূজিব, নালাগে কৰিব

বহু বেদ বানি সব ।

উঠেহুঃশবে হৰি, বোলা নৰ সব

তৰিব পাণীঠ জীৱ ॥ ১৪৮ ॥

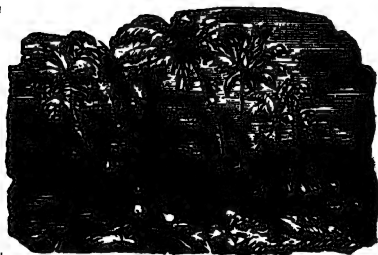

ধৰ্ম্মত জয়, অধৰ্ম্মত
ক্ষয় প্ৰাপ্ত হয় ।

আত অনন্তৰে আৰো এক কথা কহোঁ ।
ধৰ্ম্মত জয় অধৰ্ম্মে ক্ষয় হয় বহু ॥ ১৪৯ ॥
মই অতি অধম বুদ্ধিত অপাবগ ।
বামন হুয়া পৰিশিৰ চাওঁ স্বৰগ ॥ ১৫০ ॥
মোৰ আশা দেখি যদি হাঁহা নৰগণ ।
মই বেয়া লোপাওঁ তেস্তে জানা কদাচন ॥ ১৫১ ॥
নোৱাক শক্তি জানা সকলোৰে বেয়া ।
সাধু নৰে নিন্দে কিয় ধৰি আছা কাৰ্য্য ॥ ১৫২ ॥
এতেকে সে সাধুনৰ কৰিছোঁ দিনতি ।
ক্ষমা কৰা দোষ চয় অধমৰ প্ৰতি ॥ ১৫৩ ॥
ধৰ্ম্ম স্নাত যুধিষ্ঠিৰ অতি ধৰ্ম্মশীল ।
কৃষ্ণ নামে সৰা মণ তিতিয়া আছিল ॥ ১৫৪ ॥

এক কুকৰ একান্ত মনে চিন্তা কৰি থাকিব পাৰিলে সকল বিপদ
হৰব পৰা উভতি যায় ।

অশ্বৰিক্ষ নিমি নবসিদ্ধ নবপতি ।
 ভালুক বানৰ আদি বন পশু জ্ঞাতি ॥ ১৫৫ ॥
 বিহুৰ গৰুড় আৰু বিভীষণ ৰায় ।
 কৃষ্ণক ভজিয়া সবে বৈকুণ্ঠক যায় ॥ ১৫৬ ॥
 নানান বিধিনি আদি পাছ ছয়া থাকে ।
 কত ৰাজ্য জয় কৰে সেবি ঈশ্বৰকে ॥ ১৫৭ ॥
 হৃৰ্যোধন ৰাজ্য অতি মহা দানী মানি ।
 ধৰ্ম্মে মতি নাহি তান তিলেক প্ৰমাণি ॥ ১৫৮ ॥
 জ্ঞানি বাহা ভৈলা সিটো পাপীৰ মৰণ ।
 পাপীৰ নিস্তাৰ নাহি জ্ঞান কদাচন ॥ ১৫৯ ॥
 দশানন অৰাসন্ধ আৰু শিশুপাল ।
 মহা মহা পাপী সব গৈলা বসাতল ॥ ১৬০ ॥
 হেন জ্ঞানি নৰ সৰু কৃষ্ণত ভজিও ।
 উৰ্দ্ধ পিতামহ সব উদ্ধাৰ কৰিও ॥ ১৬১ ॥

মূল বস্তু ।

হৰিনামে মূল বস্তু ।	তাতে হোৱা মহা পটু ॥ ১৬২ ॥
তেবে তুমি নিস্তাৰিবা ।	মহা শ্লথ নিতে পাবা ॥ ১৬৩ ॥
শুক পাশে আছে ভক্তি ।	তাক পালে পাবা মুক্তি ॥ ১৬৪ ॥
শুক বাক্য মহা জ্যোটি ।	তাত আছে চাৰি মুৰ্ত্তি ॥ ১৬৫ ॥
বহু পাবা ধৰ্ম্ম জ্ঞান ।	তাতে দিয়া যোগমন ॥ ১৬৬ ॥
চাৰি দিকে চাৰি মুৰ্ত্তি ।	আছে জানা শ্লসঙ্গতি ॥ ১৬৭ ॥
সব নৰ জীৱ গাজে ।	তাত কৃষ্ণ মুৰ্ত্তি আছে ॥ ১৬৮ ॥
শুক মানি যদি থকা ।	তেন্তে নোহ নৰ্ক পকা ॥ ১৬৯ ॥
শুক দোকানীক ধৰা ।	মুক্ত পাবা তান পৰা ॥ ১৭০ ॥
যদি দিয়া অপমান ।	তেন্তে পাবা নৰ্কে স্থান ॥ ১৭১ ॥
যদি শুক থকা মানি ।	হৰি-তুমি পাবা চিনি ॥ ১৭২ ॥
যদি দিয়া মনে কষ্ট ।	সব পুণ্য হব নষ্ট ॥ ১৭৩ ॥
মই অতি মূঢ়মতি ।	বন্ধা কৰ যত্নপতি ॥ ১৭৪ ॥
আছে ভক্ত বত সব ।	তান পদে কৰোঁ সেৱ ॥ ১৭৫ ॥
কমা কৰা প্ৰতি মোৰ ।	যত পাপচয় ঘোৰ ॥ ১৭৬ ॥
নোহে ইটো অসঙ্গত ।	দিলোঁ মই শাস্ত্ৰমত ॥ ১৭৭ ॥
কহে কথা পদ্মনাথ ।	ভক্ত-পদে নমি মাথ ॥ ১৭৮ ॥
হৰি নামে শৰ্কা লাগি ।	পাপ যায় ভাগি চিগি ॥ ১৭৯ ॥

মাধৱে সোধন্তু শুনা জগত গোঁসাই ।

কত ভকতে তোমাৰ লগতে থাকয় ॥ ১৮০ ॥

কতক থাকন্তু প্ৰভু বৈষ্ণৱ নিচয় ।

কৃপা কৰি কোৱা প্ৰভু মোত সমুদায় ॥ ১৮১ ॥

পাৰিষদ কত আছে শুনিবাৰ বাঞ্ছা ।

নাম সৈতে কোৱা প্ৰভু মোৰ আছে ইচ্ছা ॥ ১৮২ ॥

হেন শুনি শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰে উত্তৰিলা ।

ভকত বৈষ্ণৱ পাৰিষদ নাম কৈলা ॥ ১৮৩ ॥

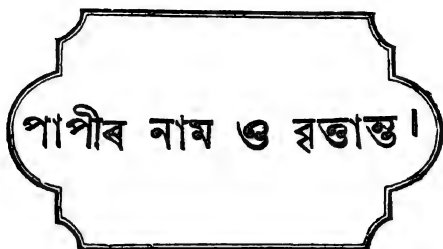
অনন্দ, নন্দ, আৰু মুকুন্দ, পুন্দৰন্দ ।

প্ৰবল, উজ্জ্বল, জয়, বিজয়, পাৰিষদ ॥ ১৮৪ ॥

অন্য দেৱ দেৱীক পূজা কৰা পৰিত্যাগ কৰি, কেৱল একমাত্ৰ
ঈশ্বৰত ভজা । তেন্তে মহা পুণ্য হয় । গুৰুক মানিলেই কৃষ্ণক পাবা ।

জয়ন্ত, বিশ্বসেন, মুকুন্দা আদিকাৰী ।
 শ্ৰুতদেৱ, গৰুড়, শাতক নাম ধৰি ॥ ১৮৫ ॥
 চৈধ্য জন পাৰিষদ জানিবা নিশ্চয় ।
 ক্ৰমাগত কবো মই নকৰিবা ভয় ॥ ১৮৬ ॥
 ব্ৰহ্মা, হৰ, মনু, শূক, কপিল কুমাৰ ।
 ক্ৰমাগত নাম মোৰ বৈষ্ণৱ সবৰ ॥ ১৮৭ ॥
 প্ৰহ্লাদ, নাৰদ, যম, জনক নৃপতি ।
 ভীষ্ম, বলিৰাই নিচয় কৰি আছে স্তুতি ॥ ১৮৮ ॥
 এহি বান্ধে জন-মোৰ জানিবা বৈষ্ণৱ ।
 একচিত্ত কৰি শুনা পুৰুষ মাধৱ ॥ ১৮৯ ॥
 বাঁতিঘণ, উদ্ধৱ; হনুমন্ত, অৰ্জুন ।
 গৰুড়, বিহুৰ এহি ভক্ত হয় জন ॥ ১৯০ ॥

(১ম)

যি জনে কৰয় সদা দিবসে মৈথুন ।
 যি জনে গাবয় সদা অসতৰ গুণ ॥ ১৯১ ॥
 যি নামানে পিতৃ পিতামহ দেৱতাক ।
 যি জনে নিন্দয় সদা সাধু মহন্তক ॥ ১৯২ ॥
 যি জনে পাৰয় গালি মাগুৱান লোক ।
 যি জনে মাৰয় জানা গৰ্ভৰ পুত্ৰক ॥ ১৯৩ ॥
 যি জনে কৰয় হিংসা নিছ গোত্ৰজক ।
 যি জনে বমে জানা বজ্জন্ম নাৰীক ॥ ১৯৪ ॥
 গুৰুৱে সৈতে কৰে যি কন্দলা কন্দল ।
 সদা মন থাকে যাৰ অসত্যে কেৱল ॥ ১৯৫ ॥
 পৰ-জীক লাগি যাৰ সদা থাকে মণ ।
 গুৰু কথা মনে যাৰ নপৰে কদাচন ॥ ১৯৬ ॥
 ঈশ্বৰ বলিয়া য়েবে তাহাক নভাৱে ।
 আত্ম ঘাটি জয়া নৰ যায় যম ঠায়ে ॥ ১৯৭ ॥

গৰ্ভৱতী নাৰীক বময় যিটো নৰে ।
 বহীনিক বমে আৰু কুকৰ্মক কৰে ॥ ১৯৮ ॥
 গোবধ, ব্ৰহ্মবধ সূৰাপান যি কৰে ।
 মতৃ ভগীনিক আৰু গুৰু পত্নী হৰে ॥ ১৯৯ ॥
 কামভাৱে শাস্ত্ৰ পঢ়ে আৰু খাট্টা কৰে ।
 নমানে শাস্ত্ৰক আৰু বহু নিন্দা কৰে ॥ ২০০ ॥
 সজ্জনক পাৰে গালি গুৰু নেসে বয় ।
 অনাৰ্থক কৰয় হিংসা প্ৰাণী নিচয় ॥ ২০১ ॥
 হৰি মন্দিৰত যিটো উঠে বাম পাৰ্শ্বে ।
 পিশাচ দানব দৈত্য দিয়ে আনগায়ে ॥ ২০২ ॥
 এহি সব বোলে পাপী জানিবা নিশ্চয় ।
 কতেক কহিবো মই পাপী-নামচয় ॥ ২০৩ ॥
 পদ্মনাথৰ ই কথা হয় কি ন হয় ।
 শাস্ত্ৰ ধূলি ছোৱা নব মহন্ত নিচয় ॥ ২০৪ ॥
 আৰো আছে পাপী নাম সংক্ষেপে কহিলোঁ ।
 পাপীৰ বৃত্তান্ত মই আৰম্ভ কৰিলোঁ ॥ ২০৫ ॥
 কতেক সহিব পাৰে কষ্ট পাপীচয় ।
 কহিবো বৃত্তান্ত তাৰ সংক্ষেপে নিশ্চয় ॥ ২০৬ ॥

আন দেৱীক পূজা কৰিলে নানা উপহাৰ বস্তুৰ দৰ্কাৰ । কিন্তু
 এক এমুঠি আজ চাউল দিলেই সন্তুষ্ট হয় ।

(২য় ।)

এহি পাপীচয় থাকে গৈয়া যিটো ঠাই ।
 যমৰ কিঙ্কৰে তাক খেদি খেদি যাই ॥ ২০৭ ॥
 যমে নিয়া দেহা গোট পেলায় নৰ্কত ।
 নিয়াত কিঙ্কৰে কষ্ট দিয়ে যত যত ॥ ২০৮ ॥
 ইহাক কহিবে মোৰ লাগে ভয় ভীত ।
 হেন জানি কৃষ্ণ নাম গাওঁ এটি গীত ॥ ২০৯ ॥
 চৌবাশি নৰক আছে যমৰ নগৰ ।
 বাটত আচলু আক নদী সৰোবৰ ॥ ২১০ ॥
 তাৰ মাজে থাকে বহুী জলিয়া সদায় ।
 তাহান ভিতৰে নিয়ে দেহাক ঠেলায় ॥ ২১১ ॥

বৈষ্ণৱ, ভক্ত, পাৰিষদ, এই কেই জনৰ নাম শ্রীশঙ্কৰ দেৱে বৈকুণ্ঠ
 দাবৰ সময়ত মাথৱ দেৱৰ আগত কৈছিল ।

নানা শাস্তি দিয়ে আৰু মাংসক কাটয় ।
 অনেক জুতিব বলে অজিয়া দিবয় ॥ ২১২ ॥
 গৃধ্ৰ জনম দিবে বৎসৰ বহুত ।
 বায়স জনম দিবে ত্ৰি অংশ অধিক ॥ ২১৩ ॥
 শিয়াল কুকুৰাদি পাইয়া জন্ম চয় ।
 গো জন্ম আদি কৰি নব জন্ম পায় ॥ ২১৪ ॥
 তথাপি নোৱাৰে পাপ কাটিবাক তাৰ ।
 নৰক ভুক্তি বেলাগে চল দিবাকৰ ॥ ২১৫ ॥
 বিষ্ঠা পোক মুক্ত পোক পোক নৰকৰ ।
 জানি বা সেহি সে জীব পাপী সমূহৰ ॥ ২১৬ ॥
 জুৱাব কিৰিমি আদি ছয়া যে থাকয় ।
 সেহি সব পাপী নব জানিবা নিশ্চয় ॥ ২১৭ ॥
 পদ্মনাথৰ ইটো কথা মানিয়া প্ৰত্যয় ।
 শাস্ত্ৰৰ এনয় কথা জানিবা নিশ্চয় ॥ ২১৮ ॥
 এতেকে হে নৰ সব এড়া আন কাম ।
 লাগক পাপত জুই বোলা বাম বাম ॥ ২১৯ ॥

জয় নমো নাৰায়ণ ভকতৰ ধন ।

মই মুক্তক দিয়া প্রভু অভয়চৰণ ॥ ২২০ ॥

তোমাৰ কিঙ্কৰ যত আছে সংসারত ।

তান ভৃত্য কৰি মোক বাধা চৰণত ॥ ২২১ ॥

কৰিলো দুৰ্ঘোব পাপ মই মুক্ত মতি ।

তৰিবাৰ কিঙ্কিত মোক দিয়া ভকতি ॥ ২২২ ॥

বাম চৰণৰ বংশে ভৈলো মোৰ জন্ম ।

সাধু কুলে জন্মি মই কৰিলো অধৰ্ম্ম ॥ ২২৩ ॥

ভক বৈষ্ণৱক মানি থাকিবা সত্ৰ, শাস্ত্ৰৰ সদাচাৰ আৰু পিতা মাতাৰ
প্ৰাৰ্হ এই সকল পৰিত্যাগ নকৰিবা । নীতি নিয়মে থাকিলে পাপৰ
পৰা কিছু মুক্ত পাব পাৰি ॥

বামনা সত্ৰত মোৰ জন্ম হইছিল ।
 পিতা মাতা সবে পদ্মনাথ দিল ॥ ২২৪ ॥
 কবি লোঁহো স্তুতি মই ভকতচৰণ ।
 মোৰ সম নাহি জানা নৰ অভাজন ॥ ২২৫ ॥
 বঢ়া টুটা দোষ ভৈলা ইহাতে অপাৰ ।
 ক্ষমা কৰা সাধুনৰ দোষ যে আমাৰ ॥ ২২৬ ॥
 কাপ ধৰিবাক মই নেছানোহো হাতে ।
 ক্ষমা কৰা যত দোষ হইলা ইহাতে ॥ ২২৭ ॥
 ক্ষমা কৰা সবস্তুতী অগত বমাতা ।
 তযুপদ ধূলি তুল্য দিয়া মোক ছাতা ॥ ২২৮ ॥
 তোমাৰ প্ৰসাদে মহা মহা কবি যত ।
 ব্যাস বান্ধীকিৰ স্থীতি হৈছা হৃদয়ত ॥ ২২৯ ॥
 কালী দাস মহা মূৰ্খ হইলা পণ্ডিত ।
 হেন জানি প্ৰণামোহোঁ জুৰি ছই হাত ॥ ২৩০ ॥
 একবাৰ কৰা মাতা মোক যে উদ্ধাৰ ।
 শত্ৰু সবে হাসি থাকে মোক বাবেবাৰ ॥ ২৩১ ॥
 হে কৃষ্ণ তযু চৰনে কৰ হোঁ প্ৰণাম ।
 হৃদয়ত দিয়া মোক তোমাৰে সে নাম ॥ ২৩২ ॥
 পদ্মনাথে বোলে এনে মিনতি বচন ।
 গুৰু বৈষ্ণৱৰ পদে হোক মোৰ মন ॥ ২৩৩ ॥
 পাঠক সবক মই কৰিছো মিনতি ।
 বঢ়া টুটা সোঁধ মোৰ ক্ষেমিবা সম্প্ৰতি ॥ ২৩৪ ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.
বৈষ্ণৱ-ধৰ্ম্ম ।

ধৰ্ম্ম তো নাহি কে শ্ৰেষ্ঠ বিনে হৰি নাম ।

হেন জানি কৃষ্ণ পায়ে কৰহো প্ৰণাম ॥ ২৩৫ ॥

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
TEZPUR.

জাননী ।

তলত লিখা পুথি বিলাক আমাৰ ওচৰত পাব । ৫,
টকাৰ অধিক কিতাপ একে লগে নিলে ১০০ টকাত ১০,
টকা হিঃ কমিচন পাব । আমাৰ ওচৰত সকলো বকমৰ
দয়বও পাব ।

বখা পুথিৰ নাম	১খানা	১০০খানা	বখা পুথিৰ নাম	১খানা	১০০খানা
নাৰদ চৰিত্ৰ	৮০	১০৮	লৰাশিকা আগচোৱা	৮০	৬৮০
গুৰুৰ পুৰাণ	৮০	১০৮	ঐ মাজচোৱা	৮০	৬৮০
বৃহৎসৰ্গ পুৰাণ	৮০	৮০৮	ঐ শেষচোৱা	৮০	৭৮০
ক্লজ যামল	৮০	৮০৮	কবিতা কুহুম	৮০	১৮৮
বৈকুণ্ঠ ধৰ্ম	৮০		কবিতা পুথি	৮০	১৮৮
আপদ উদ্ধাৰ	৮০	১০৮	গুৰুচৰি মোখিক	৮০	১৮৮
ঐবুদ্ধাবন কাহিনী	৮০	৮৮	কাৰ্য্যশিক্ষা	৮০	৩৮৮
মালা প্ৰকাশ	৮০	৮৮	উত্তম ধাৰাপাত	৮০	১০৮
নিমি নবসিদ্ধ	৮০	৮১৮	সহজ ধাৰাপাত	৮০	৮৮
অশোক চৰিত	৮০	৮০৮	জ্ঞানোদয়	৮০	২৮৮
ডাক চৰিত	৮০	১০৮	জ্ঞানসোপান	৮০	১৮৮
পাৰিজাত হৰণ	৮০	১০৮	ভূগোল সাৰ	৮০	২৮৮

ইয়াত বাজেও বহুত ধৰ্ম পুথি
আমাৰ ওচৰত পাব । নানা ৰং
ধেমালীৰও পাব ।

ইয়াত বাজেও বহুত দুলায়া
পুথি পাব ।

পুথি পোহাৰ ঠিকনা—

ঐযুক্ত বমাকান্ত শৰ্মা,

পোঃ আঃ পলাসবাড়ী,

মাং পলাসবাড়ী ।

ঐযুক্ত শিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য,

হেড পণ্ডিত । বোৰহাট ।

অথবা

পোঃ বিহাবাবী, ডিব্ৰুগড় আসাম ।

ব্যাৰেজাৰ,—

শৰ্মা লাইব্ৰেৰী,

৪৩৭, পুলিচ কুঠি

পোঃ আঃ পাট্টাচাৰকুচি,

বজালী আসাম (কামৰূপ) ।